

je sice nařízeno, že železniční zřizenci, určení k dohledu nad železnicí a ke styku s obecností, mají konati službu vždy ve služebním oděvu neb opatření jsouce zvláštním odznakem služebním. Ke zřizencům tohoto druhu však inž. R. a dílovedoucí H. nenáleželi. Jsouť oba podle spisů a podle zjištění rozsudku zaměstnanci v dílnách Č. S. D. Než ani za tohoto stavu věci nelze jim odepřít ochranu podle §§ 68 a 81 tr. zák. Neboť o tom, že oběma těmto železničním zřizencům, hledě k jejich služebnímu postavení, jako komisaře a dílovedoucího, jest v zásadě přiznati vlastnost vrchnostenské osoby, pokud se týče vlastnost úředníka, nelze vzhledem ke smyslu a k účelu ustanovení §§ 68 a 101 tr. zák. důvodně pochybovati a nepopírá to ani zmatečná stížnost. Nelze proto ochranu podle § 81 (68) tr. zák. omezovati jen na železniční zřizence, náležející k dopravním úředníkům v užším slova smyslu (srovn. rozhod. víd. čís. 3070, 4385, sb. n. s. čís. 1206 a j.). Uváží-li se, že oba byli nadřízeným úřadem pověřeni provedením zkušební jízdy dotyčným železničním vozem, nelze pochybovati o tom, že byli oprávněni a že spadalo do oboru jejich působnosti, by zabránili obžalovaným vstup do onoho zkušebního vozu, jenž byl vyloučen z použití pro obecnost a s nímž jen oni měli služebně co činiti. Tím je dáno formální oprávnění, jež jedině jest předpokladem ochrany podle § 81 (68) tr. zák. Nesejde tudíž na tom, že řečení nenáleželi přímo k vlakovému nebo nádražnímu personálu a nebyli ve stejnokroji. Bezpodstatnou je zmatečná stížnost, snažíc se povahu oněch dvou železničních zřizenců jakožto vrchnostenských osob podle § 68 tr. zák. uvést v pochybnost námitkou, že oba byli před vozem, nikoli ve voze, a že tudíž nebyli na místě své služby. Podle závazného zjištění rozsudkového otvíral v době, kdy se obžalovaní pokoušeli vstoupiti do služebního vozu, dílovedoucí H. dvěře tohoto vozu klíčem a dal do něho aparáty a inž. R. stál u stupňů téhož vozu, chtěje vstoupiti dovnitř. Podle toho byli oba železniční zřizenci místně způsobem pro každého poznatelným v takovém bezprostředním vztahu k předmětu, podléhajícimu jejich služebnímu dohledu, že nelze důvodně tvrditi, že nebyli na místě své služby. Jsou proto dány náležitosti trestného činu (§ 81 tr. zák.) i ve směru objektivním.

Čís. 3691.

Přes to, že poškozený učinil na pachatele trestní oznámení v době, kdy ještě neuplynula lhůta stanovená narovnáním pro napravení škody, může se pachatel s úspěchem dovolávati beztrestnosti pro účinnou lítost, avšak jen, dal-li ve lhůtě narovnáním určené poškozenému náhradu (§§ 187, 188 b) tr. zák.).

(Rozh. ze dne 2. prosince 1929, Zm II 164/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 28. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183, 184 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Námitkou, že stěžovateli měl býti přiznán trestnost vylučující důvod podle §§ 187, 188 b) tr. zák., uplatňuje stížnost zřetelným poukazem zmatek podle § 281, čís. 9b) tr. ř. Rozsudek zjišťuje, že stěžovatel uzavřel v době, kdy vrchnost o jeho provinění ještě nevěděla, s poškozeným (Sch-em) narovnání, podle něhož se zavázal, že zpronevěřenou částku Sch-ovi do konce února 1929 nahradí, že mu dá do zástavy prasata a že dopustí, by Sch. nalepil na dveře stěžovatelovy stáje cedulku toho obsahu, že prasata jsou vlastnictvím Sch-ovým; zjišťuje dále, že stěžovatel cedulku onoho obsahu Sch-em na dveře stáje stěžovatelovy nalepenou svémocně odstranil, že Sch. podal pak dne 1. února 1929 na stěžovatele trestní oznámení a že obžalovaný nezaplatil do konce února 1929 Sch-ovi částku, kterou mu měl podle onoho narovnání zaplatiti, a uvádí pak, že se stěžovatel nemůže za tohoto stavu věci dovolávati účinné lítosti. Namítá-li stížnost, že důvod beztrestnosti měl býti stěžovateli přiznán proto, že Sch. učinil na něho trestní oznámení v době, kdy neuplynula ještě lhůta stanovená narovnáním pro napravení škody, je zřejmě na omylu. Beztrestnosti pro účinnou lítost mohl by se stěžovatel v souzeném případě dovolávati s úspěchem, kdyby byl narovnání po rozumu § 188 b) tr. zák. dostál, t. j. kdyby byl dal ve lhůtě narovnáním určené poškozenému náhradu. Kdyby byl tak učinil, bylo by mu přiznati beztrestnost pro účinnou lítost, ač onu cedulku svémocně odstranil a ač poškozený podal na něho trestní oznámení, nevyčkav uplynutí lhůty stanovené narovnáním pro napravení škody, neboť porušil-li stěžovatel ujednání týkající se oné cedulky, neporušil tím narovnání po rozumu § 188 b) tr. zák., jehož podstata záleží v ujednání, že pachatel dá poškozenému v určitém čase náhradu, a učinil-li poškozený před uplynutím lhůty určené narovnáním pro napravení škody trestní oznámení, nepozbylo tím platnosti narovnání týkající se náhrady škody. V souzeném případě není však onoho předpokladu beztrestnosti pro účinnou lítost, ježto stěžovatel, jak rozsudek zjišťuje a stížnost sama připouští, poškozenému ve lhůtě stanovené narovnáním náhradu nedal. Slova »a poškozený ho potom udá« v § 188 b) tr. zák. nemají významu pro posouzení otázky, zda v případě narovnání po rozumu tohoto ustanovení zákona nastala beztrestnost podle § 187 tr. zák. Pro řešení této otázky je jedině rozhodným, zda pachatel dal poškozenému ve lhůtě určené narovnáním náhradu či nikoli (Rozh. Oe. R. č. 71). podle toho je nesprávný právní názor stížnosti, že skutečnost, že poškozený před uplynutím lhůty stanovené narovnáním pro napravení škody učinil na stěžovatele trestní oznámení, má v zápětí, že se zpronevěra stěžovatelem spáchaná stala beztrestnou pro účinnou lítost podle §§ 187, 188 b) tr. zák.

Čís. 3692.

Vyjimečný předpis § 463 tr. zák. jest přísně vykládati, pokud jde o kruh osob, na které se vztahuje, a vyloučiti z něho příbuzné vzdálenější, než jsou tam uvedeny.